

niet later dan vier uren in den volgenden middag, omdat het jacht waarmede zij gekomen was, op dat moment het anker zou lichten.

„Dites-moi”, zeide zij, „vous êtes donc mon compatriote?”

Zij was Madame.

Haar fijne enkels waren omwonden met de banden van goudleeren zomerbrodequins.

Maar daarmee houdt alles op. Haar uiterlijke gestalte moge spoedig weer in het ledig verzonken zijn. Innerlijk was zij het klare licht zelf van den jarendroom van een eenzaam man. Hij wilde verder niets van haar weten. Dit, wat hij zag, en hetgeen tot hem kwam door de rijke, warme wisselingen van het timbre van haar stem, was hem genoeg, ja, was hem oneindig. Hij werd niet verlegen of zenuwachtig als een schooljongen, noch legde hij een overdreven delicatete van dienstbereidheid aan den dag. Hij was gerijpt. De twintig jaren Antipolitaansche woestenij hadden hem tot een volkomen man gevormd. Hij stond, enkele diepe momenten lang, tegenover haar als een volkomen man tegenover een volkomen vrouw. Hij praatte met haar over het armbandhorloge en over de verzen van Chaucer, zooals alleen twee gelijkgestemde Franschen samen kunnen praten over een armbandhorloge of over verzen van Chaucer, wanneer zij beiden Chaucer toevallig kennen. In de melodie van hun taal vlood van weerszijden iets over van de melodie der hoogere dingen. Het verdere was zakelijk. Le docteur Coin was ook winkelier.

Toen zij heenging echter, sloegen innerlijke klokken rondom een tintelend uur.

Le docteur Coin herstelde het horloge, en sloot zijn zaak. Dien dag en den dag die erop volgde, verrichtte hij geen arbeid meer.

Gedurende twee uren speelde hij, achter in zijn donkere kamers, Debussy. Weefde de Arabesken, nog eens en nog eens.

De avond viel, blank en rose over de gouden kaden. De bewoners van het Cycladenstadje spoedden zich naar de haven. Dichtbij meerde het witte jacht, een weelderige vogel van blauwe wateren, een rank speelgoed van een rijk man. Gouden letters prijkten op de witte boei aan het achtereinde. Aan boord van dit jacht, een zeldzaamheid in de baai van Dea, was Vrouwe Felicitas medegekomen. Maar de Antipolitanen wisten niets van deze Vrouwe. Le docteur Coin alleen wist. Hij zat, geheel in de schaduw, tegen den gevel van een weinig bezocht kaffeneion en droomde. In zijn eenzaamheid vierde hij een stil maar innerlijk sprankelend dankfeest, ter eere van de goden van Dea. Daarna, laat in den nacht, keerde hij naar zijn kamers terug en speelde nogmaals de Arabesken.

Ook den geheelen dag daaropvolgend zat le docteur Coin aan de kade van Antipolis